

О. ХЕНРИ

ЗАКОННОСТ И РЕД

Превод от английски: Людмила Левкова, 1997

chitanka.info

Наскоро се озовах в Тексас, решен да посетя познати от едно време места и красиви кътчета. Спрях за седмица в овцевъдната ферма, където бях живял преди много години и както правят всички посетители, с охота се впуснах в работата, която се вършеше в момента, а тя се оказа „топене“ на овцете.

Само че тази процедура е толкова различна от обикновеното човешко кръщение, че си заслужава допълнително разяснение. Представете си огромен железен котел с половината огньовете на Авернус^[1] под него. Котелът се пълни с вода, която скоро завира буйно. Вътре се пуска гъста луга, вар и сяра и всичко това се оставя да се задуши и изпари, докато вещерският бульон стане достатъчно силен да опърли третата ръка на самата Паладино.

После тази концентрирана смес се разрежда с галони вода в една огромна каца, след което овцете се хващат за задните крака и се пускат вътре. Натопяват се хубаво с помощта на чаталест прът в ръцете на човек, сложен там специално за тази цел, и се оставят да изпълзят навън по наклонена дъска в едно ограждение, където да изсъхнат или да умрат, в зависимост от онова, което ще постанови състоянието им. Ако някога сте хващали силен, двугодишен овен за задните крака и сте почувствали 750-те волта, които той може да прати с ритници по ръката ви седемнайсет пъти преди да го хвърлите в кацата, вие, разбира се, ще се надявате той да умре, вместо просто да изсъхне.

Казах това само за да обясня защо след топенето Бъд Оукли и аз с радост се проснахме на брега на намиращото се наблизо charco^[2], доволни от приятното изтощение и чистото съприкосновение със земята, така желано след изтощителните ни усилия. Стадото беше малко и ние свършихме в три след обяд, тъй че Бъд донесе от торбата на седлото си кафе, кафеник, един голям комат хляб и малко бекон. Господин Милс, собственик на фермата и мой стар приятел, се метна на коня си и препусна към ранчото заедно със своите мексикански *trabajadores*^[3].

Докато беконът цвърчеше приятно, зад нас се чу шум от конски копита. Рязаната пушка на Бъд лежеше в кобура на десетина стъпки от ръката му. Той не обърна никакво внимание на приближаващия конник. Това поведение на тексаския фермер бе толкова различно от някогашния обичай, че аз се почудих. Инстинктивно се обърнах, за да огледам евентуалния враг, който ни дебнеше отзад. Видях конник,

облечен в черно, който можеше да бъде адвокат, енорийски свещеник или погребален агент, яздец миролюбиво по пътя покрай atouo^[4].

Бъд забеляза моите предохранителни движения и се усмихна саркастично и тъжно.

— Отсъствал си твърде дълго — отбеляза той. — Вече не ти трябва да се оглеждаш, когато някой препуска зад теб в този щат, освен ако не те погне в гръб; а дори и тогава е по-вероятно да се отнася само за някакви брошури или петиция, която трябва да се подпише срещу тръстовете. Никога не съм поглеждал този *hombre*^[5], който ме подминава на кон, но се обзалагам за една кварта^[6] дезинфекционен разтвор за овце, че е някакъв закоравял моралист, който събира гласове за сухия режим.

— Времената са се променили, Бъд — казах аз мъдро. — Днес Югът и Югозападът се управляват от един основен принцип: законност и ред.

Забелязах как в бледосините очи на Бъд проблесна студена искра.

— Не че аз... — подхванах припряно.

— Разбира се, че не — потвърди Бъд сърдечно. — Знаеш го чудесно. Живял си тук по-рано. Законност и ред, казваш? Преди двайсет години можехме да твърдим, че са реалност. Имахме само два или три закона, които наказваха убийство пред свидетели, кражба на коне и гласуване с бюлетината на Републиканците. Но какво е положението сега? Единственото, което получаваме, са нарежданията. Законите вече нямат място в този щат. Законодателите са се настанили там в Остин и не правят нищо, освен да създават закони против вноса на керосин и учебници в щата. Смятам, че се страхуват да не би човек, като се прибере някоя вечер след работа, да си запали лампата, да добие образование, да се хване здраво и да създаде закони, които да отменят гореспоменатите. Колкото до мен, аз съм за старите времена, когато законността и редът имаха своя ясен и точен смисъл. Законът си е закон, редът — ред.

— Но... — започнах аз.

— Канех се — продължи Бъд, — докато стане кафето, да ти разкажа един случай — пример за действителни законност и ред още от времето, когато делата се решаваха с револвера, а не в съдебната зала.

Чувал ли си за стария Бен Къркман, краля на добитъка? Неговата ферма се простира от Нуесес^[7] до Рио Гранде. В онези дни, както знаеш, имаше барони и крале на добитъка. Разликата беше следната — когато един говедар отидеше до Сан Антонио, купеше бира на вестникарските репортери и им дадеше само бройката на добитъка, който действително притежава, те го пишеха за барон. Ако им купеше шампанско и прибавеше бройката на говедата, които е откраднал, го обявяваха за крал.

Та Люк Съмърс беше един от неговите управители. Веднъж във фермата на краля пристигнаха няколко от ония източни люде — от Ню Йорк, от Канзас Сити или оттам някъде. Люк получи нареждане да си вземе няколко човека и да язди заедно с новодошлите из района. Задължението му беше да внимава гърмящите змии да предупреждават честно и почтено, когато решат да се покажат, както и да гони от пътя им елените и сърните. Сред гостите беше и едно чернооко момиче с обувки втори номер^[8]. Това е всичко, което ми направи впечатление в нея. Но Люк трябва да е видял повече, защото се ожени за нея един ден преди групата да поеме обратно, а после стигна до Канада Верде^[9] и там си направи собствено ранчо. Съвсем съзнателно прескачам сантименталностите, защото нито съм видял, нито съм искал да видя каквото и да било от тоя порядък. Люк ме взе със себе си, защото бяхме стари приятели и аз се оправях с добитъка както той искаше.

Прескачам голяма част от онова, което последва, защото нито съм искал, нито съм видял нещо от него — но три години по-късно на бял свят вече бе дошло малко момченце, което щапукаше и бърбореше из коридорите и етажите на къщата му. Аз не харесвах деца, но те двамата явно бяха на друго мнение. И отново прескачам голяма част от онова, което последва, за да стигна до деня, в който на автомобили и коли в ранчото пристигат няколко приятели на госпожа Съмърс от Изток — уж някакви нейни сестри и двама-трима мъже. Единият изглеждаше като чичо, другият не приличаше на нищо, а третият се беше издокарал с едни засукани панталони и говореше превзето. Никога не съм харесвал хора, които говорят превзето.

Отново прескачам онова, което последва, до един следобед, когато яздех към ранчото да получа разпореждания за черда говеда, които трябваше да бъдат превозени. И изведнъж чух нещо като изстрел от детска пушка. Изчаках при оградата за връзване на коне, щото не

искаха да се меся в лични работи. След малко излиза Люк и нарежда нещо на своите работници мексиканци, те отиват и почват да впрягат разни возила. Много скоро излиза сестрата и двама от мъжете. Само че тия двамата носят третия със засуканите панталони, който говореше превзето, и го слагат по очи в една от колите.

После си поемат по пътя, макар че сигурно всички са ги видели.

— Бъд — вика ми Люк, — искам да се стегнеш малко и да дойдеш с мен до Сан Антонио.

— Чакай да си сложа мексиканските шпори — отвръщам, — и ще те придружа. Една от тъй наречените сестри изглежда бе останала в ранчото с госпожа Съмърс и детето. Яздим ние до Енсинал, хващаме Международния и пристигаме в Сан Антонио сутринта. След закуска Люк ме води направо в една адвокатска кантора. Говорят известно време в някаква стая и после излизат.

— О, няма да има неприятности, господин Съмърс — казва адвокатът. — Още днес ще запозная съдия Симънс с фактите и въпросът ще бъде поставен за решаване при първа възможност. Законност и ред управляват нашия щат, навременни и сигурни като всичко в тази страна.

— Ще изчакам решението, ако няма да отнеме повече от половин час — казва Люк.

— Ц... ц... — възразява адвокатът. — Законът трябва да следва своя ход. — Елате вдругиден в девет и половина.

Когато отиваме с Люк в уречения час, адвокатът му подава сгънат документ. А Люк му пише чек. Отвън на тротоара Люк ми подава документа, мушва в него пръст колкото резе на кухненска врата и вика:

— Решение за окончателен развод и попечителство над детето.

— Като прескачам голяма част от случилото се, за което не знам нищо — викам аз, — това ми прилича на раздяла. Не можеше ли адвокатът да направи нещо в твоя полза?

— Бъд — казва ми той огорчен, — това дете е единственото нещо, което осмисля живота ми; тя може да си отиде, но момчето е мое! Само си помисли — аз получих правото за попечителство над детето!

— Добре — викам, — щом такова е решението на закона, нека го съблюдаваме. Но мисля — казвам му, — че в нашия случай съдия

Симънс можеше да приложи назидателна снизходителност или какъвто там е правният термин.

Разбираш ли, аз далеч не бях съблазнен от желанието в ранчото да се въртят мъници, освен от ония, дето се угояват и се продават като живо тегло, като пораснат. Но Люк бе заслепен от този вид родителска глупост, която аз никога не съм бил способен да разбера. По целия обратен път от гарата до ранчото, докато яздехме, той все вадеше това решение от джоба си, забучваше пръст в края и ми изчиташе квинтесенцията му. — По-пе-чи-тел-ство над детето, Бъд — викаше ми. — Не забравяй — по-пе-чи-тел-ство над детето.

Но щом пристигнахме в ранчото, установихме, че нашето съдебно решение е анулирано, *nolle prossed*^[10]. Госпожа Съмърс и детето бяха заминали. Казаха ни, че час след като двамата с Люк сме тръгнали за Сан Антонио, тя поискала кола и се понесла към най-близката гара с всичките си куфари и с малкия.

Люк си вади още веднъж решението и чете на глас изброените придобивки.

— Това не е възможно, Бъд — вика ми той. — Това противоречи на законността и реда. Тук си е написано черно на бяло: — „По-пе-чи-тел-ство над детето“.

— Има нещо, което би могъл да наречеш човешка склонност — казвам аз, — за погазване и на двете... да не говорим за детето.

— Съдия Симънс — продължава Люк — е блюстител на закона. Тя не може да отведе момчето. То е присъдено на мен според законите, прокарани и одобрени в щата Тексас.

— И е извадено от юрисдикцията на висшите съдебни инстанции — казвам аз, — от абсурдните закони на женската пристрастност. Да възхваляваме Господа и да бъдем благодарни за дребните милости... — почвам аз, ама виждам, че Люк хич не ме слуша. И както си беше капнал, вика да му доведат друг кон и потегля обратно към гарата. Връща се след две седмици, без да каже почти нищо.

— Не можахме да попаднем на следа — вика, — но телеграфирахме, докато прегряха апаратите, и се свързахме с ония градски рейнджъри, дето ги наричат детективи, и ги вдигнахме на крак до един. А през това време, ние, Бъд — вика, — ще подберем оня добитък по Бръш Крийк и ще оставим закона да следва своя естествен ход.

След това никога повече не сме и загатвали за случилото се, тъй да се каже.

Няма да се спирам на събитията през следващите дванайсет години, но Люк го направиха шериф на окръг Мохада. Той пък ме взе за свой заместник. Само че недей да си мислиш, че заместникът прави сметки в тефтер или мели писма в преса за ябълково вино. В онези дни работата му беше да наблюдава задните прозорци, тъй че някой да не надупчи шерифа в гръб, докато той сумира пътни разходи на бюрото си отпред. Та по онова време аз имах качествата и уменията за тази работа. В окръг Мохада цареше законност и ред, имаше учебници и колкото си поискаш уиски, а правителството построи собствени бойни кораби, вместо да събира от учениците петачета, с които да ги стори. Та, както вече ти казах, имаше законност и ред, а не укази и ограничения като тия, дето петнят нашия щат днес. Ние си имахме кантора в Билдат, окръжния център, откъдето тръгвахме при необходимост да успокояваме всякакви крамоли или вълнения, дето можеха да възникнат в границите на нашата юрисдикция.

Като прескачам голяма част от онова, което се случи, докато аз и Люк бяхме шерифи, искам да ти помогна да добиеш някаква представа колко се уважаваше законът в онези дни. Люк беше един от онези, които би нарекъл най-съвестните хора на света. Той не познаваше кой знае колко закона на книга, но си имаше свои критерии за справедливост и милост, заложен в самата му същност. Ако някой уважаван гражданин застреляше мексиканец или спреше влак и очистете сейфа в пощенския фургон и Люк успееше да го хване, то той така порицаваше виновника, засипваше го с такива ругатни и клетви, че въпросният гражданин едва ли щеше да си позволи да го стори отново. Но случеше ли се някой да открадне кон (освен ако не е испанско пони), да среже телена ограда или по някакъв друг начин да накърни спокойствието и честта на окръг Мохада, двамата с Люк незабавно го погвахме със заповеди за явяване пред съда, с бездимен барут и всякакви други съвременни изобретения на справедливостта и професионалния етикет.

Така че точно ние наложихме законността като основа на живота в нашия окръг. Знаем за случаи, когато хора с източна принадлежност, с малки петнисти кепета и високи обувки с копчета слизат от влака в

Билдат и ядат сандвичи на самата гара без да бъдат застреляни или поне завързани и влачени околоръст от жителите на града.

Люк имаше собствени идеи за законност и справедливост. Той всъщност ме обучаваше за свой заместник, когато му дойдеше времето да сдаде службата. Очакваше с нетърпение мига, в който щеше да напусне шерифското място. Искаше да си построи жълта къща с ограда пред верандата и кокошки, които рият из двора. Но най-важното в мислите му изглежда беше дворът.

— Бъд — вика ми, — като нагласа и по чувства аз съм контрактор^[11]. Искам да бъда контрактор. Ето такъв ще стана, като напусна шерифското място.

— Какъв контрактор? — питам. — Звучи ми като някакъв бизнес. Нямах намерение да разкарваш цимент или да откриваш разклонения и да наемаш работници по някоя железопътна линия, нали?

— Ти не разбираш — казва Люк. — Омръзна ми от пространство, хоризонти, територии, разстояния и тем подобни. Онова, което искам, е прилично ограничаване. Искам двор с ограда, където можеш да излезеш след вечеря, да седнеш и да послушаш птича песен.

Ето какъв човек беше той. Обичаше домашния уют, въпреки че нямаше голям късмет в подобни предприятия. Но никога не отваряше дума за онези времена в ранчото. Сякаш ги беше забравил. А аз се питах как с неговите идеи за дворове, пилета и огради е успял да освободи мислите си от онова негово дете, отнето му по незаконен начин, въпреки решението на съда, с което разполагаше. Но той не беше човек, когото можеш да попиташ за нещо подобно, след като сам не отваря дума за това.

Мисля, че беше вложил всичките си чувства и идеи в работата си на шериф. Чел съм по книгите как мъже, претърпели разочарование в тези поетични, фини и изискани отношения с жени, после ги отхвърлят изцяло и намират утеха в някакво занимание — например рисуване на картини, отглеждане на овце, наука или учителска работа. Това, мисля, стана и с Люк. Но тъй като той не можеше да рисува, си го изкарваше като преследваше конекрадци и полагаше усилия да превърне окръг Мохада в място, където можеш да си спиш

необезпокояван, ако си добре въоръжен и не се страхуваш от нашествие на тарантули.

Един ден в Билдад спряха неколцина от ония инвеститори от Изток, щото то нали градът ни е гара за вечеря по линията на I. & G.N. Точно се връщали от Мексико, където правели оглед на мини и ей такива неща. Бяха петима — четиримата солидни люде с ланци, не по-малко от двеста фунта живо тегло и едно момче на около седемнайсет-осемнайсет години.

Та момъкът се беше накиприл с един от ония каубойски костюми, дето новаците мъкнат със себе си на Запад. Личеше му отдалеч, че умира да погне двама-трима индианци или да нацели някоя гризли с малкия револвер с перлена дръжка, който бе закачил за колана на кръста си.

Отидох на гарата да държа под око новодошлите и да внимавам да не се установят някъде, та да изплашат кончетата, вързани пред магазина на Мърчисън, или да извършат някакво друго нарушение. Люк беше по петите на банда крадци на добитък надолу по Фрио, а в негово отсъствие за законността и реда винаги се грижех аз.

След вечеря тоя младок излиза от вагон-ресторанта, докато влакът чака, и започва да се перчи нагоре-надолу по платформата, готов да гръмне всички антилопи, лъвове или отделни граждани, които биха дръзнали да го обезпокоят или да го приближат прекалено. Беше хубав момък, само че като всички ония новаци не можеше да разпознае един град на законност и ред, дори и да се озовеше в него.

След малко пристига Педро Джонсън, собственик на щанда за чили-кон-карне^[12] на Кристъл Палас^[13] в Билдад. Педро беше човек, който обичаше да се забавлява. Та той започва да дразни този младеж с подигравки и даже се запревива от смях. Бях твърде далеч, за да чуя, но момъкът изглежда му е отправил някакви реплики, щото Педро се качва и така го зашлепява, че хлапакът отхвърчава на десет стъпки, а Педро едва не пука от смях. И тогава момчето става по-бързо, отколкото е паднало, измъква своя револвер с перлена дръжка и — Бам! Бам! Бам! — Педро си го получава тройно на специални и ценни места по тялото. Видях как всеки път, когато куршумът го уцелеше, от дрехите му се вдигаше прах. Тия малките, 32-и калибър, понякога са в състояние да създадат бая неприятности отблизо.

В това време камбаната на локомотива вече бие и влакът бавно потегля. Качвам се аз при момъка, арестувам го и му вземам оръжието. Но веднага разбирам, че тия капиталисти нещо се уговарят за влака. Единият от тях се поколеба пред мен за секунда, пусна нещо като усмивка и заби юмрук в брадичката ми. Аз се проснах на перона и си подремнах. Никога не съм се страхувал от пицови, но не искам никой освен бръснаря да си позволява отново такива волности с лицето ми. Когато се събудих, цялата компания — влак, момък и останалите — бяха заминали. Попитах за Педро и ми обясниха, че според доктора щял да се оправи, стига раните му да не се окажели фатални.

Когато след три дена Люк се върна и аз му разказах за случилото се, той побесня.

— Защо не телеграфира в Сан Антонио — пита гневно — и не заръча да ги арестуват там?

— Ох, виж — казвам му, — винаги съм се възхищавал на телеграфа, но точно тогава се бях посветил малко на астрономията. Оня капиталист очевидно знаеше как да жестикулира.

Люк все повече се вбесяваше. Проведе разследване и намери на гарата картичка, която явно някой от ония беше изпуснал. На нея беше изписан адресът на някакъв си *home* на име Скъдър от Ню Йорк Сити.

— Бъд — вика ми Люк, — тръгвам след тая пасмина. Отивам там и ще намеря онзи мъж или момък, какъвто казваш, че бил, и ще го докарам тук. Аз съм шериф на окръг Мохата и докато мога да държа оръжие, ще поддържам законност и ред на територията му. Искам и ти да дойдеш с мен. Никой янки от Изток не може да простреля един почитан и известен гражданин на Билдад, особено с 32-калибров револвер, и да избегне закона. Педро Джонсън — казва Люк, — е един от най-изтъкнатите граждани и бизнесмени на града ни. Ще назнача Сам Бел за действащ шериф с право да праща в затвора, докато ме няма, а ние с теб утре вечер ще вземем влака в 6:45 в северна посока и ще поемем по тази следа.

— Ще те придружа — казвам. — Не съм го виждал тоя Ню Йорк, а пък ми се иска. Само че, Люк, не трябва ли да вземем от нашия щат документ за правомощия за раздаване на правосъдие, за задържане или нещо такова, след като отиваме толкова далеч да търсим богаташи и нарушители?

— Имах ли пълномощно, когато отидох в низината Бразос и докарах обратно Бил Граймс и още двама, че бяха за държали Международния? Двамата с теб разполагахме ли с разрешително за претърсване или *oposse comitantes*^[14], когато арестувахме онези шестимата мексиканци — крадци на добитък в Идалго? Моето задължение е да поддържам ред и законност в окръг Мохада.

— А пък моето като заместник — рекох аз, — е да се грижа това да се върши в съответствие със закона. Между нас двамата нещата трябва да са ясни и точни.

И тъй, на другия ден Люк сложи в една раница одеяло, няколко яки, един пътеводител и ние двамата с него поехме, да ни питаш защо, към Ню Йорк. Беше ужасно дълго пътуване. Седалките във вагона бяха твърде къси и за хора над метър и осемдесет като нас, беше изключено да спят удобно. Кондукторът пък трябваше да ни спира да не слезем във всеки град, където имаше сгради на по пет етажа. Накрая все пак се добрахме. И май веднага разбрахме, че съм бил прав.

— Люк — викам му, — като заместник-шериф и от гледна точка на законността, имам чувството, че това място не попада в юрисдикцията на окръг Мохада, щата Тексас.

— От гледна точка на реда — казва той, — извършените грехове са наказуеми пред съответните власти от Билдад до Ерусалим.

— Амин — добавям аз. — Но я по-добре да обръщаме коне те и да си тръгваме. Хич не ми се нрави тук.

— Помисли за Педро Джонсън — казва Люк, — мой и твой приятел, прострелян на прага на собствения си дом и от чия ръка — на един от тези позлатени аболиционисти^[15]!

— Беше на товарната гара — пояснявам аз. — Но законът няма да се спре пред подобна дреболия.

Отсядаме ние в един голям хотел на Бродуей. На другата сутрин се спускам надолу по някаква стълба близо две мили и стигам чак до дъното да търся Люк. Безнадеждна история. Цялата тази работа изглеждаше като деня на Сан Хасинто в Сан Антонио — хиляди хора се щурат наоколо из нещо като закрит площад с мраморни алеи и дървета, които си растат направо от тях. Явно шансът ми да намеря Люк бе не повече отколкото ако се търсехме из огромната крушова равнина под Олд форт Юъл. Но скоро се сблъскахме на ъгъла на една от ония мраморни алеи.

— Няма смисъл, Бъд — казва ми той. — Не мога да намеря къде да се нахраня. Търся някакъв знак за ресторант, мъча се да подуша миризмата на бекон из целия район, но напразно. Е, свикнал съм да ходя гладен, когато се налага. Сега излизам, вземам едно такси и му казвам да ме закара на онзи адрес от картичката на Скъдър, Ти стой чука и се опитай да намериш някаква манджа. Съмнявам се, че ще успееш, но все пак. Ще ми се да бяхме си донесли малко каша, бекон и боб. Ще се върна, щом се видя с тоя Скъдър, ако следата не е заличена.

И тръгвам аз да търся нещо за закуска. Заради честта на стария окръг Мохата не исках да изглеждам недодялан пред тия аболиционисти, тъй че всеки път, когато завивах зад някой ъгъл из тия мраморни коридори, отивах до първия щанд или гише, което видех, и се оглеждах за храна. Не забележех ли онова, което търсех, си исках нещо друго. След половин час в джобовете ми вече се намираха дузина пури, пет списания с разкази и седем-осем разписания на влаковете. Само че нито веднъж не усетих мирис на бекон или кафе, който да ме отведе във вярната посока.

Веднъж една дама, която седеше на малка маса и играеше на някаква игра, подобна на кегли, ми каза да вляза в кабинката, която тя назова с номер 3. Вмъкнах се аз вътре, затворих вратата и проклетото нещо светна само. Седнах на столчето пред един рафт и зачаках. Мисля си: „Това е самостоятелна трапезария за един човек. Само дете не се мярка никакъв сервитьор.“ Когато хубавичко се облях в пот, реших да изляза.

— Свършихте ли работа?

— Не, госпожо, ни най-малко.

— Тогава няма такса — вика тя.

— Благодаря ви, госпожо — казвам и поемам отново по следата.

След малко решавам да зарежа етикета — избирам си едно момче от ония със сини униформи и жълти копчета отпред и той ме завежда в нещо, което нарече помещение за кафе и закуска, И първото, което виждам, като влизам, е оня момък, дете гръмна Педро Джонсън. Седи си сам-самичък на една масичка и почуква някакво яйце с лъжица така, сякаш го е страх, че ще го счупи.

Настанявам се аз на стола срещу него, а той изглежда нещо обиден и помръдва, сякаш се кани да стане.

— Мирувай, синко — викам му. — Ти си задържан, арестуван и подведен под отговорност от тексаските власти. Давай, чукни по-силно това яйце, ако ти трябва вътрешността му. Кажу сега, защо застреля господин Джонсън от Билдад?

— А аз мога ли да попитам вие кой сте?

— Можеш — викам му. — Карай.

— Предполагам, че сте наясно — казва хлапакът без да му мигне окото, — и все пак, какво ще хапнете? Ей, келнер! — вика той, вдигайки пръст. — Вземете поръчката на този господин.

— Един бифтек — казвам, — няколко пържени яйца, кутия компот от праскови и кварта кафе горе-долу ще ме оправят.

Говорим известно време за нещата от живота и после той казва:

— Какво се каните да правите във връзка с тези изстрели? Аз бях в правото си да прострелям този човек — обяснява хлапакът. — Той ме наричаше с обидни имена, които аз не можех да пренебрегна, а после ме удари. И също носеше оръжие. Какво ми оставаше да направя?

— Ще трябва да те върнем в Тексас — казвам.

— С удоволствие — отвръща момчето, като се подсмихва, — стига да не беше по такъв повод. Това е животът, който ми харесва. Откакто се помня, все съм искал да яздя, да стрелям и да живея на открито.

— Кои бяха ония смелчаги, с които пътуваше тогава? — попитах аз.

— Вторият ми баща — отвърна момчето, — и някои негови бизнес-партньори в мексиканските мини и по проекти за поземлената собственост.

— Видях те да прострелваш Педро Джонсън — рекох аз — и ти взех онзи тапешник, с който го извърши. Когато го сторих, забелязах три-четири малки белега, нанизани като верижка над дясната ти вежда. Значи и преди си участвал в свади, тъй ли?

— Имам тези белези откакто се помня — отвърна момчето. — Не знам откъде са се появили.

— Бил ли си по-рано в Тексас? — питам.

— Не, доколкото си спомням — отвърна той. — Само дете щом навлязохме в прерията, изведнъж ми се стори, че вече съм виждал всичко това. Все пак, мисля, че не съм.

— Имаш ли майка? — питам.

— Умря преди пет години — отвърна той.

Пропускам по-голямата част от онова, което последва, а когато Люк се върна, аз му предадох хлапето. Той се беше видял със Скъдър и му беше казал какво иска, а вероятно Скъдър се е поразмърдал с някой от ония телефони веднага след като Люк си е тръгнал. Защото около час по-късно в нашия хотел пристигат от тия градски рейнджъри в цивилни дрехи, дето им викат детективи, и ни подкарват всички към тъй наречения магистратски съд. Обвиняват Люк в опит за отвлечане и го питат какво има да каже.

— Ваше Благородие, този хлапак — обяснява Люк на съдията, — стреля и съвсем съзнателно и преднамерено надупчи един от най-уважаваните и изтъкнати граждани на Билдад, щата Тексас. С това свое действие той подлежи на наказание в името на законността и реда. И аз тук категорично го заявявам и изисквам намесата на Ню Йорк Сити по отношение на предполагаемия престъпник. Знам със сигурност, че той е извършителят.

— Разполагате ли с обичайните и необходими писмени пълномощия от губернатора на вашия щат? — пита съдията.

— Обичайните документи — отвръща Люк — ми бяха взети в хотела от онези господа, които представляват законността и реда във вашия град. Имаше два колта 45-калибър, които съм спастрил за девет години, и ако не си ги получа обратно, ще има и други неприятности. Можете да попитате когото пожелаете в Мохата за Люк Съмърс. Обикновено не ми трябва други документи за онова, което върша.

Виждам аз, че съдията започва да се вбесява и пристъпвам напред:

— Ваше Благородие, въпросният обвиняем, господин Люк Съмърс, шериф на окръг Мохата, щата Тексас, е най-свестният мъж, наказвал престъпността или защитавал устоите на законността в най-великия щат на Съюза. Но той...

Съдията удря с дървено чукче по масата пред себе си и пита кой съм.

— Бъд Оукли — отвръщам. — Заместник-шериф на окръг Мохата, щата Тексас. Аз представлявам — пояснявам — закона. А Люк Съмърс — продължавам — представлява реда. И ако вие, Ваше Благородие, ми отделите десет минути за личен разговор, ще ви обясня

всичко и ще ви покажа исканите от съда официални документи за задържане на престъпника, които нося в джоба си.

Съдията се подсмивва под мустак и казва, че ще разговаря с мен в личния си кабинет. Вътре аз му обяснявам всичко както мога на моя си език и когато излизаме навън, той обявява съдебното решение, че младежът се предава в ръцете на тексаските власти, след което извиква следващото дело.

Няма да се спирам на онова, което се случи по обратния път, а ще ти разкажа как приключи историята, след като се върнахме в Билдад.

Въвеждаме ние затворника в кантората на шерифа и аз се обръщам към Люк:

— Нали помниш онова... твоето хлапе... двегодишното момченце, което ти откраднаха и отведоха далеч, когато дойде раздялата?

Люк става като буреносен облак. Не бе позволявал никому да говори за тоя случай, а и сам не го бе споменал нито веднъж.

— Виж белезите — казвам му. — Помниш ли, докато щапукаше на верандата как падна върху чифт мексикански шпори и си направи четири малки дупчици точно над дясното око? Погледни затворника — продължавам, — виж носа му, формата на главата и... Ах ти, стари глупако, не познаваш ли собствения си син? Аз го познах още там, на гарата, когато надупчи господин Джонсън.

Люк се приближава до мен и целият се тресе. До този момент никога не го бях виждал да губи самообладание.

— Бъд — вика ми, — не съм преставал да мисля за това момче, ни деня, ни нощя, откакто го отведоха от мен. Само че не го показвам. Дали сега ще можем да го задържим? Да го накараме да остане? Ще направя от него най-добрия мъж, слагал крак на стреме. Чакай малко — казва той извън себе си от вълнение. — Имам тук нещо в бюрото... Мисля, че все още е валидно... Гледал съм го хиляди пъти... „По-печи-тел-ство над детето“ — изрича натъртено Люк. — „По-печи-тел-ство над детето.“ Можем да го за държим по този параграф, нали? Чакай да видя дали ще намеря решението. И почва да рие из бюрото си като обезумял бик.

— Задръж — викам му. — Ти представляваш Реда, а аз Закона. Няма защо да търсиш този документ, Люк. Той вече не представлява

решение, а само иск. Заведен е на архив в магистратския съд в Ню Йорк. Аз го взех със себе си, когато отидохме там, защото съм помощник-шериф и знам закона.

— Върна се при мен — промълви Люк. — Отново си е мой. Никога не съм мислил, че...

— Чакай малко — прекъсвам го аз. — Ние трябва да браним законността и реда. Длъжни сме да ги съблюдаваме в окръг Мохата според клетвата, която сме положили, и по съвест. Хлапакът простреля Педро Джонсън, един от нашите най-видни и...

— О, по дяволите! — възкликва Люк. — Това нищо не значи. Оня приятел и без друго си беше наполовина мексиканец.

[1] Езеро в кратера на вулкан край Неапол, считано в древността за входа към преизподнята; самият ад. — бел.пр. ↑

[2] Локва, малко езеро (исп.). — бел.пр. ↑

[3] Работници, труженици (исп.). — бел.пр. ↑

[4] Ручей, поток (исп.). — бел.пр. ↑

[5] Човек, мъж (исп.). — бел.пр. ↑

[6] 1,14 л. — бел.пр. ↑

[7] Река в южен Тексас, течаща на югоизток до Корпус Кристи на Мексиканския залив. — бел.пр. ↑

[8] Около 34 номер в европейската номерация. — бел.пр. ↑

[9] Зелената долина. — бел.пр. ↑

[10] Отказване от иск или обвинение; прекратяване на производството по делото, (лат.юр.). — бел.пр. ↑

[11] Игра на думи, — на англ. език contractor означава доставчик, предприемач, както и „мускул, който свива“. — бел.пр. ↑

[12] Пикантно ястие от смяно или нарязано на кубчета говеждо с люти чушки или лютив пипер, към което могат да се добавят домати и боб. — бел.пр. ↑

[13] Сграда, главно от стомана и стъкло, построена в Хайд Парк, Лондон, за грандиозното изложение през 1851, унищожена от пожар през 1936; името се използва и до днес за подобни постройки. — бел.пр. ↑

[14] Подкрепление от група граждани, свикани от шерифа за потушаване на размирици, за издирване на престъпник или изчезнало дете, (лат.). — бел.пр. ↑

[15] Привърженици на доктрината за премахване на робството.
— бел.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.